

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie skazanego **R. B.**

z art. 286 § 1 k.k. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 sierpnia 2022 r.

wniosku obrońcy skazanego w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 18 maja 2016 r., sygn. akt III K [...],,

utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...], z dnia 20 lipca 2021 r., sygn. akt II AKa [...],

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 18 maja 2016 r., III K [...],, uznał oskarżonego R. B. za winnego popełnienia ciągu trzynastu przestępstw opisanych w zarzucie I, punkty: 1, 2, 3, 5, 6, 7, 9, 11, 13, 16, 7, 18, 19, 20, z których każde wyczerpywało znamiona art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz ciągu 271 przestępstw opisanych w zarzucie II aktu oskarżenia oraz w punktach: 3, 4, 8, 10, 12, 14, 15 zarzutu I aktu oskarżenia, eliminując z opisów tych czynów słowa „stanowiącej mienie znacznej wartości”, a z kwalifikacji prawnej „art. 294 § 1 k.k.”, a także ciągu 44 przestępstw zarzucanych w punkcie III aktu oskarżenia oraz czynów opisanych w zarzutach XII, XIV, i XVI aktu oskarżenia. Finalnie oskarżonemu R. B. wymierzono karę łączną 6 lat pozbawienia wolności i

grzywnę 450 stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 200 złotych oraz łączny środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk kierowniczych w podmiotach gospodarczych oraz zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie handlu na okres 10 lat. Dodatkowo zasądzone solidarnie m. in. od oskarżonego R. B. obowiązek naprawienia szkody. Po rozpoznaniu apelacji Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 20 lipca 2021 r., AKa [...], zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Wyrok Sądu II instancji zaskarżył kasacją obrońca skazanego. W kasacji podniesiono zarzuty rażącej obrazu prawa materialnego. Jednocześnie obrońca wniósł o wstrzymanie wykonania kary, motywując to zasadnością podniesionych w kasacji zarzutów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy okazał się bezzasadny.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w. Przypomnieć po pierwsze należy, że prawomocne wyroki sądowe korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. postanowienie SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz.2465; postanowienie SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493).

Tego rodzaju następstwa złożonego nadzwyczajnego środka odwoławczego mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji wskazuje na jej zasadność. Wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. skutkować muszą przyjęciem, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. Jedynie taka ocena może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń.

W sprawie niniejszej – nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionych kasacji – tego rodzaju okoliczności nie wystąpiły.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

[as],